

Sygn. akt IX W 425/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący - SSR Wojciech Kottik

Protokolant – sekr. sąd. Jolanta Jarmolowicz

w obecności oskarżyciela publ. W. M.

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2014r., sprawy

J. K.

córki B. i A. z domu P.

ur. (...) w O.

obwinionej o to, że:

w okresie od 10 września 2013 r. do 22 stycznia 2014 r. w O. działając jako pracodawca prowadziła działalność w zakresie świadczenia usług pracy tymczasowej bez wymaganego wpisu do rejestru agencji zatrudnienia

- tj. o czyn z art. 121 ust. 1 w zw. z art. 18 ust. 1 pkt. 4 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy

ORZEKA:

I. obwinioną **J. K.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 121 ust. 1 w zw. z art. 18 ust. 1 pkt. 4 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy skazuje ją, wymierzając na podstawie art. 121 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy przy zastosowaniu art. 39 § 1 i § 2 kw **karę grzywny w wymiarze 500,- (pięćset) złotych;**

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinioną od zryczałtowanych wydatków postępowania i opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniona J. K. jest aktualnie studentką ostatniego roku studiów magisterskich w O.. Od 01 marca 2013 r., obwiniona prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...). Przedmiotem działalności tej firmy było świadczenie usług pośrednictwa zatrudnienia. Obwiniona jako pracodawca, w okresie od 10 września 2013 r., do 22 stycznia 2014 r., skierowała do wykonywania pracy tymczasowej na terenie (...)7 pracowników tymczasowych. Pracownicy ci byli zobowiązani do wykonywania pracy na rzecz pracodawców użytkowników – firm (...). (...)” w B., (...) w B. - S. oraz (...) w miejscowości W. (...). W dniu 22 stycznia 2014 r., inspektor Państwowej Inspekcji Pracy w O. przeprowadził kontrolę w biurze firmy obwinionej w O. przy ul. (...). W jej trakcie ujawnił, że obwiniona do dnia przeprowadzenia

kontroli nie złożyła wniosku o wpis do rejestru podmiotów prowadzących agencje zatrudnienia prowadzonego przez Wojewódzki Urząd Pracy w O. na zlecenie Marszałka (...) (...).

(dowód: protokół kontroli - k. 4-6, notatka służbowa; wydruk z rejestru agencji zatrudnienia – k. 8 – 9; pismo (...) k. 36; zeznania świadka W. F. – k. 41)

Obwiniona na etapie czynności wyjaśniających przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, nie składając przy tym wyjaśnień. Natomiast w wyjaśnieniach złożonych na rozprawie nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Podała, iż powodem niezgłoszenia jej firmy do rejestru agencji zatrudnienia była po prostu niewiedza. Twierdziła, że otrzymywała sprzeczne informacje z Państwowej Inspekcji Pracy i ZUS. Uważała, że prowadzona przez nią działalność nie jest działalnością z zakresu pośrednictwa zatrudnienia a tylko delegowaniem osób do pracy w (...)

(dowód: wyjaśnienia k. 41)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom obwinionej w części, w jakiej nie przyznaje się ona do popełnienia zarzucanego jej czynu, uznając je za przejaw przyjętej przez nią linii obrony zmierzającej do uniknięcia grożącej jej kary.

Wprawdzie nie neguje ona samego faktu niezgłoszenia prowadzonej działalności z zakresu pośrednictwa pracy w rejestrze agencji zatrudnienia, co w świetle całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego nie może budzić żadnych wątpliwości, to kwestionuje swoją winę. Powołując się na swoją niewiedzę próbuje przerzucić odpowiedzialność na inspekcje pracy i ZUS, które rzekomo miały udzielać jej sprzecznych informacji.

Wskazać należy, iż ustalenia Sądu potwierdzone zostały zeznaniami W. F. (2) oraz treścią protokołu kontroli przeprowadzonej w firmie obwinionej oraz dokumentów dołączonych do niego.

Sąd uznał powyższe dowody za wiarygodne i nie budzące wątpliwości, albowiem są one jasne, spójne i wzajemnie ze sobą korespondują tworząc logiczną całość.

Sąd stwierdził, iż wartość dowodowa pozostałych dokumentów zaliczonych w poczet materiału dowodowego nie budzi zastrzeżeń.

Jak wynika to z wiarygodnych ustaleń poczynionych przez kontrolującego działalność obwinionej inspektora pracy, obwiniona nie знаła podstawowych przepisów regulujących tego typu działalność, którą obwiniona zdecydowała się rozpocząć. W tych warunkach powoływanie się przez nią na kontratyp określony w przepisie art. 7 § 1 kw – tj. nieświadomość bezprawności jest nieuprawnione. W przekonaniu Sądu nie można w żaden sposób usprawiedliwiać niewiedzy obwinionej dotyczącej podstawowych przepisów regulujących działalność gospodarczą, którą zamierza się podjąć. Jest oczywiste, że działalność, którą obwiniona prowadziła jest działalnością regulowaną przez przepisy ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, bowiem kierowała do pracy tymczasowej za granicą pracowników, pobierając za to wynagrodzenie.

W tych okolicznościach, w ocenie Sądu, nie budzi żadnych wątpliwości, że obwiniona J. K., prowadząc działalność z zakresu agencji zatrudnienia bez wymaganego wpisu do rejestru, zachowaniem swym wypełniła znamiona wykroczenia z art. 121 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Jednocześnie Sąd uznał, iż zachodzą przesłanki pozwalające na zastosowanie wobec obwinionej instytucji określonej przepisach art. 39 § 1 i 2 kw i orzeczenie kary poniżej dolnej granicy zagrożenia ustawowego. Zwrócić uwagę należy, iż obwiniona nie była dotychczas karana za popełnienie wykroczenia bądź też przestępstwa. Wskazać należy również, iż popełnienie przez nią wykroczenia z art. 121 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy miało charakter nieplanowany, nie wiązało się z osiągnięciem korzyści majątkowej ani też z wprowadzeniem w błąd bądź wyzyskaniem błędnego przekonania o rzeczywistym stanie rzeczy innej

instytucji czy też osoby. Obwiniona jest osobą bardzo młodą i czyn ten niewątpliwie można położyć na karb jej niewielkiego doświadczenia życiowego. W tych warunkach wymierzona obwinionej kara ma przede wszystkim silny walor wychowawczy i stanowić dla niej przestrożę na przyszłość.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. Sąd zwolnił obwinioną od ponoszenia kosztów postępowania i opłaty, uznając, że nie pozwala jej na to jej sytuacja materialna.